

Generace Erasmus : Vykořisťování a šťastní mladí lidé

 infokurýr.cz/n/2024/08/15/generace-erasmus-vykoristovani-a-stastni-mladi-lide

kurýr

15. srpna 2024

V souladu s dílem dystopického sociálního inženýrství, řízeného kosmopolitními vládci, plní v tomto kontextu instituce *Erasmus* (European Region Action Scheme for the Mobility of University Students) jednu ze svých specifických ideologických funkcí.

Erasmus, který byl slavnostně zahájen v roce 1987, je ve skutečnosti projektem výchovy a ortopedizace mysli a těla, který mladým generacím vnucuje internacionalistickou mobilitu, permanentní expatriaci, příjemné putování, kosmopolitní pózy a všeobecnou dezorientaci (tj. absenci teritoriálních, historických a kulturních kořenů) jako referenční hodnoty.

Ortopedizace mysli kuje a modeluje představy mladých lidí v liberálně-libertariánském smyslu, vychovává „chlapce z Bocconi“ v novém morálním řádu a v opuštění jakéhokoli zakořenění a národní příslušnosti, v zábavě bez hranic (s ohledem na kterou hraje studium zcela druhořadou roli), v nehraničním příběhu globalismu a v kosmopolitním začlenění.

Z jiného úhlu pohledu reedukační program Erasmus vštěpuje novým generacím „etiku“ doby de-izace, novou kosmopolitní „provizorní morálku“ soustředěnou na postavy nomádství a deregulace, expatriace a delokalizace.

Program Erasmus jako nová povinná vojenská služba pro vysokoškolské studenty působí ve smyslu masové disciplinární standardizace v kodexech společnosti nevázaného a konzumního hnutí, čímž se postnacionální putování jeví jako módní, k čemuž chce nový postmoderní plebs odsoudit sama logika flexibilní akumulace Kapitálu. To, co Marcello Veneziani definoval jako „nešťastný stav osamělých mas prožívajících úzkost rozpadlé

společnosti“, je sublimováno. Navíc se „mění“ z odsouzení v emancipační šanci pro nové generace „nevolníků“ manipulovaných přesvědčovací mocí okouzlujícího totalitarismu; Pasoliniho slovy „novou kulturou konzumní civilizace, tedy novým a nejrepresivnějším totalitarismem, jaký kdy byl k vidění“.

Studentu Erasmusu si má osvojit a přivlastnit zápisky z deníku Georgese Bataille z roku 1940, které lze věrohodně považovat za obecný rámec postmoderní doby: „*Chci se jen opít, žít.*“ A znovu: „*Už nechci mít jinou vášeň než svůj svobodný život, svůj drsný, křečovitý tanec, lhostejný ke vší ‚práci‘.*“

Bez nadsázky je Erasmus v kulturní sféře prezentován jako repropozice životního stylu nových generací v integrálním kosmotrhu, nové struktury globálních finančních toků v permanentní mobilitě, de-teritorializované a stále hledající lepší možnosti zisku.

Přísně vzato jde o program nucené převýchovy k mobilitě a globalismu, který ji vytváří k obrazu a podobě své vlastní: povinnou vojenskou službu předchozích epoch tak nahradil program Erasmus, jeho ekvivalent v tekuté společnosti feminizovaných mravů volného konzumu.

Cílem je vyškolit a navíc ortopedizovat nové generace v pružném kosmopolitismu a rozčarovaném fideismu ve vztahu k jedinému modelu uspořádání ekonomických a sociálních vztahů, který jim bylo umožněno poznat.

Za tímto účelem je vhodné připomenout hagiografickou brožuru, kterou v roce 2016 vydal Sandro Gozi pro nakladatelství Università Bocconi v Miláně pod názvem *Generazione Erasmus al potere. Il coraggio della responsabilità* (Generace Erasmus u moci. Odvaha odpovědnosti) a zasvěcená zvelebování „světa bez hranic“ a „bez omezení“ pro nové mladé lidi, odsouzené ke kočovnictví bez stability a zábavě bez závazků, vychované v kosmopolitních a

postnacionálních hodnotách, které jsou základem procesů začleňování Evropské unie jako rozhodujícího momentu integrálního podřízení světa života pod Kapitál.

Kromě přeslazených vyprávění pro krásné duše Erasmus v éře demografického přechodu (tedy poklesu úmrtnosti i porodnosti) podporuje onu mobilitu nových generací, která je nezbytným derivátem mobility pracovních trhů a praktik delokalizace; a která – a to je třeba zdůraznit – nemá nic společného s kulturní zkušeností vzdělávací cesty, s výzkumem prováděným v zahraničí ani s historickou formou Grand Tour.

Přesněji řečeno, „zkušenost“ – cesta ducha, jak naznačuje německý jazyk, který ji vyjadřuje (Er-fahrung) – vnitřní cesta formujícího itera a „stát se znalcem světa“ (Inferno, XXVI, v. 98), nebyla výtvořem vytvořeným ex nihilo Erasmem, ani neexistuje jen díky němu.

Navíc formativní cesta – Goetheho nebo před ním Montaigna – končí paradoxně tím, že ji Erasmus rozpouští, čímž ji v odcizené formě donucení rekalibruje na mystiku putování a expatriace, kdy se mladí lidé místo zkušenosti s mnohostí světa vzdělávají v absolutním monochromatismu globalizace a v jakési idiosynkrazii proti jakékoli formě stabilní a definované identity.

Stručně řečeno, jsou indoktrinováni v kosmopolitismu bez hranic a v režimu neustálého volného pohybu zboží, který je založen na odstranění všech fyzických a mentálních hranic a na odmítnutí veškeré prostorové stability a všech existenčních kořenů (pevné zaměstnání, občanství, rodina atd.).

Volný pohyb zboží vytváří k obrazu a podobě volný pohyb lidí, kteří jsou sami degradováni na úroveň zboží a pohybují se v hladké rovině globálního trhu na základě zákona nabídky a poptávky, který se stal planetárním; s tím souvisí možnost architektů globalismu a normotvůrců laissez faire maximalizovat procesy valorizace hodnoty, vždy na úkor pracovníků a životního prostředí, práv a bezpečnosti.

Mobilita, vychvalovaná jako možnost přesunu a možnost pracovat, se tak stává omezením nekonečného pohybu v neomezeném prostoru globálního trhu. Věta heraklitovské školy, podle níž πάντα ῥεῖ, „vše proudí“, je zrušena v globalistickém axiomu „všichni proudí“.

Erasmus není ničím jiným než módní a podmanivou tváří permanentní delokalizace a nucené expatriace, k níž Kapitál odsuzuje národy planety. Lidské zboží erasmovské civilizace obíhá všesměrově ve jménu Kapitálu po zpustošených zemích světa redukovaných do stavu trhu bez hranic, a tudíž bez ničeho cizího.

Neoliberální think tanky, obchodní školy s výhradním užíváním angličtiny a univerzitní kampusy redefinované jako výspy jedinečné myšlenkové podpory skutečně existující třídní nerovnováhy a samy propojené s hlavními nadnárodními institucemi finančního systému (od milánské Bocconi po londýnskou školu) se jeví jako prostory marketizované formace, redukované na kognitivní podnik a kovárnu globalistické forma mentis pro mladé příslušníky generace Erasmus . Se slovní hříčkou založenou na ambivalentnosti slova „tank“ lze říci, že neoliberální „think tanky“ jsou „tanky“ politicky korektního a eticky zkorumpovaného jednotného způsobu myšlení.

Vychovávají k zuřivému boji proti symbolům vlastní tradice a proti obrazům vlastní historické civilizace, k tomu, aby se slepou euforií přilnuli k ikonám civilizace zbožní formy a k nonkonformním stylům vnuceným konzumním konformismem. Na příslušníky erasmovské generace můžeme jistě vztáhnout slova Pasoliniho Luteránských listů: „Děti kolem nás, zejména ty mladší, teenageři, jsou téměř všechny zrůdy. Jejich fyzický zjev je téměř děsivý, a když není děsivý, je dráždivě nešťastný.“ (s. 5).

Výspy postmodernizace svědomí, podnikatelsky přívětivé západní univerzitní kampusy propagují liberalismus jako jedinou ideologii, kulturně levicovou a ekonomicky pravicovou. Skrytě nazývají „vzděláváním“ masovou produkci „misologů“, pohrdavců λόγος

vyvolaných Platónem, kteří mají sklon pouze fanaticky opakovat řád dominantního diskurzu. V jednotných sítích šíří to, co Joel Kotkin definoval jako pekelný panský liberalismus, liberalismus pro privilegované třídy, funkční pro nadvládu vládnoucí třídy a oslavovaný komplementární postmoderní levicí. Stejně jako se hlavní hrdina Chaplinovy Moderní doby už nemůže osvobodit od automatizovaných výrobních pohybů, tak se člověk promítnutý do Nového světového řádu nemůže osvobodit od automatismů politicky korektního jednotného myšlení.

Mediální cirkus, novinářský klérus a intelektuální funambulisté jsou téměř ve svém celku nakaženi „neoliberálním papagájstvím“. Na podporu hegemonického neoliberálního řádu se totiž vytvořil celý ideologický blok, nebo, chceme-li to vyjádřit Gramsciho slovníkem, celá „intelektuální kasta“.

Mediální cirkus, novinářský klérus a intelektuální funambulisté jsou téměř ve svém celku infikováni „neoliberálním papouškováním“. Na podporu hegemonického neoliberálního řádu se skutečně vytvořil celý ideologický blok, nebo, chceme-li to vyjádřit Gramsciho slovníkem, celá „intelektuální kasta“.

Pro tuto intelektuální kastu, povoláním demofobní, nemají národně-lidové třídy žádnou reálnou existenci, leda jako problém, když vznášejí požadavky na mzdy a sociální práva, námitky proti neoliberální globalizaci a když se čas od času projeví v nevhodných formách hlasování v rozporu s tím, co merkantilistické elity již suverénně rozhodly ve svých velmi zaslepených správních radách.

V těchto případech, tedy když se národně-lidové masy odváží opustit svou pasivitu nebo při vzácných příležitostech vyjdou do ulic a požadují jiné než povolené otázky (což jsou výhradně ty, které se shodují s duhovými právy konzumní liberalizace), pak se intelektuální kasta „aktivizuje“ a „odpoutává“ od kosmopolitního panstva: zasahuje a dává masám lekce, převychovává je a dává jim pocítit vinu za jejich nezdravý populismus, za jejich vulgární

suverenismus a za jejich politováníhodné konspirační chování; jedním slovem, ortopedizuje je, aby se přizpůsobili politicky korektnímu a eticky zkaženému jednotnému myšlení, a tak lépe pochopili racionalitu toho, co musí denně trpět.

Základní nadstavba Nového světového řádu v podstatě odpovídá permanentnímu kultu globalistické společnosti integrální individualistické liberalizace spotřeby a zvyklostí, to vše okořeněné humanitárním intervencionismem a etickým bombardováním národů a vlád, které na něj dosud nezanevřely.

To je to, co šíří urbi et orbi akademický sekulární klérus a novinářský establishment, mediální cirkus, neziskové subjekty, nevládní organizace a tvůrci veřejného mínění, kteří nemají jiné názory než ty, které jim dodává Systém. Spojení vládnoucí třídy a správců nadstavby – „mediální pole“, jak ho nazval Bourdieu – uvádí do pohybu to, co Michéa definoval jako „stranu médií a peněz“.

Vládnoucí třída sama stále zřetelněji představuje samotnou tvář erasmovské generace: s nutkavě okázalým mládím a s permanentně projevovanou vůlí oprostít se od starých symbolů buržoazní společnosti, mezi něž patří kravata, se nová de-teritorializovaná vládnoucí třída stává cool a, jak Francouzi rádi říkají, potrhlou, otevřenou a oblečenou už ne jako buržoazie, ale jako věčný teenager na způsob Zuckerberga, zakladatele kolosu Facebook.

V podobě medializované a okouzující módy, jejímž cílem je propagovat kosmopolitische Blick (“kosmopolitní pohled“, který evokuje Beck) a globální nomádství jako pozitivní habitus sám o sobě, Erasmus krotí nové generace a vede je k flexibilnímu a postmodernímu životnímu stylu, vtiskl jim konzumní charakter bez národů a hranic, nutkavou xenofilií a idiosynkrazii vůči jakýmkoli zbytkům národních instancí, automaticky asimilovaných v mechanickém a nereflektovaném gestu k provincialismu,

nacionalismu, populismu a xenofobii. Kapitalismus se jeví, znovu připomínáme Pasoliniho, jako „nový způsob výroby, který není jen výrobou zboží, ale i lidskostí“, nebo, rectius, lidskosti ve formě zboží.

V tomto smyslu, ponořen do apoteózy psychologického mechanismu chamtivé nápodoby, je student Erasmus alter egem mladého – a v médiích vždy opěvovaného – start-upisty, který emigroval do Ameriky, aby si otevřel inovativní firmu, a který z vrcholu svého individuálního úspěchu káže svým současníkům, aby se oprostili od svých kořenů ve vlasti a stali se sami sobě kosmopolitními podnikateli, kteří se bez obav a s jásavou radostí vystavují konkurenčním výzvám globalizace.

Oživena postmoderním anarchismem neomezené touhy a nezměrného rozmaru nachází Erasмова generace svou vlastní antropologickou referenční figuru v homo novus občana světa (tj. zbaveného veškerého občanství), který je všude doma (tj. zbavený jakéhokoli pevného bydliště), přizpůsobený potřebám světa, zbavený jakéhokoli pevného bydliště), stejně přizpůsobený jakémukoli místu (tj. zbavený všech kořenů), obdařený otevřenou myslí (tj. postrádající vlastní kulturní identitu, a proto „otevřený“ všem těm, které mu chce vnutit konzumní systém).

Z Aristotelovy *Politiky* jsme se mimo jiné dozvěděli, že otrok je ten, kdo postrádá vazby a pevné postavení, je použitelný kdekoli a jakkoli. Naopak svobodný člověk je – aristotelsky řečeno – ten, kdo si udržuje mnoho vazeb a udržuje mnohočetné závazky vůči druhým, vůči πόλις a vůči místu, kde žije.

Z fabula docet vyvozujeme, že svoboda není konstruována jako jakási autonomie bludného atomu, rychle etických kořenů a teritoriální zakořeněnosti. Taková figura si spíše zaslouží označení otroctví, i když řetězy, které ji zakládají, jsou neviditelné. Taková je subalternost nového prachu kosmického egoismu a cynických

monád ve vykořeněném světě bez těžiště. Svoboda se však buduje prostřednictvím vazeb s místy a s lidmi a vždy existuje jako vztahový nexus, nikoli jako cenný majetek.

Z aristotelské poučky také vyplývá falešnost současného kosmopolitního diskurzu, který jako zvláštnosti svobodného člověka oslavuje toto putování, tuto vykořeněnost a tuto absenci vazeb, které jsou ve skutečnosti nejspecifičtějšími rysy otroctví a jeho proměny jedince v abstraktně všemocný atom, protože je nevázaný, ale skutečně bezmocný, protože je zcela podřízen řádu výroby a směny.

Kapitalistická logika opět způsobuje, že se emancipační příležitosti a šance jeví jako příležitosti a šance, které jsou naopak odsouzením a prokletím pro nižší třídy globalizace, děti menšího Boha.

To je to, co bychom mohli právem označit jako „paradox Andrewa Urea“. Andrew Ure, jak Marx s nemilosrdným sarkasmem připomíná na stránkách Filosofie manufaktur (1835), napadl návrhy na zkrácení pracovního dne pro děti; a jal se „vědecky“ dokazovat, že při dvanáctihodinové denní práci v továrnách a textilních dílnách vyrostou zdravější a silnější.

Andrew Ure nového světového řádu jsou ti, kdo dnes zpochybňují jakýkoli návrh na snížení pracovní a existenční flexibility, ale i globální konkurenceschopnosti, a jako pokryteckou „vědeckou“ demonstraci uvádějí údajné škody, které by z toho plynuly pro ovládané třídy a zejména pro nové generace.

Mladí lidé integrálního kapitalismu, zbavení vlastní budoucnosti, jsou vulgárně šťastní ve své vlastní malátnosti, kterou jim svádí a ochlazuje permanentní mediální podívaná a rozptýlené praktiky nutkavého narcistického požitku směřujícího k nekonečnu. Poprvé v kosmohistorickém dobrodružství, jak prorocky připomněl Ortega y Gasset, má vulgární duše odvahu prosadit a všudypřítomně si vnutit právo na vulgaritu.

Slabá a kolísavá, destabilizovaná jak v existenciálních praktikách, tak v představách, evropská generace Erasma nachází svou dobu na druhé straně Atlantiku v takzvané americké generaci sněhových vloček, složené z nejistých samot na materiální i nemateriální úrovni, křehké a rozporuplné jako sněhové vločky.

Zde stačí poukázat na to, že teenageři erasmovské generace závislí na módě, s přidaným kosmopolitismem neomezené touhy, jsou omezeni na mobilitu a zároveň jsou jí ideologicky nakloněni v odcizených formách zábavního průmyslu, transgresivního hajlování, které porušuje vše nedotknutelné, a onoho nočního života, který, na jedné straně stírá hranici mezi dnem a nocí pro spotřebu a pro praktiky hédonismu a na druhé straně vštěpuje mýtus herakleitovské dynamiky a totální mobilizace, ideologického vyvrcholení planetární mobility kapitálu, zboží a lidí, která je zcela marketizována.

Imaginární transgresori erasmovské generace jsou přesvědčeni, že vzpoura proti konstituované autoritě a statu quo je dovršena v praxi sobectví, pohybu nespoutaného spěchu a transgrese v přísně konzumním klíči: jejich vzpoura je právě proto apoteózou dominantního řádu, jehož potvrzení se skrývá za zdánlivou negací. To nám umožňuje znovu potvrdit, že skutečným antagonismem nikdy není ten, který navrhuje Systém, ale ten, který se ustavuje mezi tímto „oficiálním“ antagonismem a tím, kterému Systém brání, protože jen ten druhý skutečně zpochybňuje dominantní řád.

Noční život se stal novým mýtem životního stylu orientovaného na volný čas, na nedostatek závazků a na zábavu bez odkladů, jakým život nyní je. S Pasoliniho syntaxí je to non plus ultra „hédonistické ideologie spotřeby“, ideální horizont okouzující totality tržní civilizace, království neautentičnosti, kde se všichni baví a nikdo nemyslí na nic jiného.

Diego Fusaro je profesorem dějin filozofie na IASSP v Miláně (Institut pro pokročilá strategická a politická studia), kde je také vědeckým ředitelem. Zabývá se filozofií dějin, specializuje se na

myšlení Fichte, Hegela a Marxe. Jeho zájem se orientuje na německý idealismus, jeho předchůdce (Spinoza) a následovníky (Marx), se zvláštním důrazem na italské myšlení (mj. Gramsci nebo Gentile). je autorem řady knih, mimo jiné Fichte and the Vocation of the Intellectual, The Place of Possibility: Toward a New Philosophy of Praxis, a Marx, again!: The Spectre Returns.

Diego Fusaro

The Erasmus Generation: Exploited and Happy Young People vyšel 1.8.2024 na thepostil.com. Překlad Zvedavec.org